

**Ὁ λόγος ὁ Βασιλικός,
παραπολὺ σημαντικὸς.**

Τοῦ ἔθνους Ἀντιμούτσουνοι, μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου
σὰς χαιρετῶ χαρούμενος κι ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά μου.
Βεβαίως θὰ ἐμάθετε μετὰ χαρᾶς πολλῆς
πῶς ὁ κλεινὸς Διάδοχος κι υἱός μου προσφιλὴς
ἐγέννησε Διάδοχον κι ἐκεῖνος πρὸ καιροῦ
καὶ ὁ Χατζῆσχος ἐβγαλε τὸν λουτρον τοῦ μωροῦ.

Εἰξεύρετε πῶς πάντοτε ἡ κλασικὴ Ἑλλάς
ἐπόθησε τὰς σχέσεις της μὲ ὅλους ὁμαλάς
κι ὑπὸ τὸν πρῖν Πρωθυπουργὸν κι ὑπὸ τὸν Δεληγιάννη,
γιατί ἄλλῶς, κύριοι, δὲν εἴμπορε νὰ κάνη,
καὶ ἂν ποθῇ τὰς σχέσεις της στρυφνάς καὶ ἀνωμάλους,
ἀλλ' ὅμως μπαγλαρόνετα γι' αὐτὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Καὶ εἰς τὸ μέλλον, κύριοι, θὰ ἡσυχάζ' ἡ χώρα,
γιατί κι ἂν διόλου δὲν ποθῇ, τι ποθεῖ ὡς τώρα,
ἀλλὰ τὸ μὴ ποθοῦμενον τὴν κάμνουν νὰ ποθῇ,
κι ἐκείνη ρίχνει κατὰ γῆς τὸ κοπτερόν σπαθί,
παρλάρει δὲ τὰ τρόπαια καὶ τὰ γαθὰ τὰ τόσα
καὶ εἰς ταῦτά της ἡσυχὰ καθίζει σὰν τὴν κλῶσσα.

Στὰς τελευταίας ἐκλογάς, ποὺ ἔκαμε τὸ κράτος
καὶ 'στὸν ἀέρα πέταξε τὸ ἔθνος σὰν μπαλόνι,
ἐβγήκε ἀσπροπρόσωπος ὁ μέγας Κορδονάτος
καὶ τοῦτον ἐκαλέσαμεν παπούτσια νὰ μπαλῶνῃ.
'Εμέθυσε καὶ τὴν Αἰλὴν τῆς νίκης του ἡ μέθη
καὶ τώρα 'στὸ Κορδόνι της ὁ Θεοδωρὴς ἐδέθη.

Ὁ χρόνος ὁ πολύτιμος δὲν θὰ διαβῇ ἀργός, κί ἄς μάθῃ κάθε Βουλευτής καὶ κάθε συμπολίτης πῶς ὅ,τι ἔκαμε πλατὺ ὁ πρὶν Πρωθυπουργὸς θὰ τὸ στενέψῃ σήμερα ὁ νέος Κυβερνήτης, κί ὅ,τι ἐστένευσ ὁ πρὶν αὐτὸς θὰ τὸ τεντόνῃ, μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ θὰ γίνεται Κορδόνι.

Συμφώνως δὲ πρὸς ὅλ' αὐτὰ μετὰ κραυγῶν καὶ κρότων θὰ γίνῃ ἡ Περιφέρεια στενὴ καθὼς καὶ πρῶτον. Θὰ ὑποκύβουν στὴν στενήν καὶ τὰ ὀρθὰ κολλάρια, προθύμως δὲ τὴν γλῶσσαν σὰς 'στὸ βῆμα θὰ ἐξύνετε, θὰ ρητορεύσῃ δι' αὐτήν κί ὁ Γράκας μὲ τὴν κλάρια, καὶ τότε ἀνετώτερον τὰ νύχια σας θὰ ξύνετε.

Τὸ ἔθνος τώρα θὰ φανῇ πῶς εἶναι σεβαστὸ κί οὕτε μαζὶ του θὰ γελᾷ ὁ κάθε τζαρλατάνος, ἀλλ' ὅμως κί Ἰσοζύγιον θὰ εὐρεθῇ σωστό, γιατί ὁ νέος Ἀδαμ Σμιθ, ὁ μέγας Καραπάνος, σὰν τὸν Τρικούπη, κύριοι, δὲν φαίνεται κοροῖδο, καὶ ὅλα μὰς ὑπόσχεται πῶς θὰ τὰ κάνῃ ρότιδο.

Καὶ ὅσοι μὰς ἐδάνεισαν καὶ μὲ τὸ παραπάνω μέχρι λεπτοῦ θὰ πληρωθοῦν ἀπὸ τὸν Καραπάνο. Νὰ εἰμεθα μουφλούζηδες καθόλου δὲν μὰς πρέπει, θὰ λείψουν δὲ ὀργήγορα τῆς φτώχειας οἱ μπαλάνες, καὶ μὴτ' ἐγὼ 'στὸν ὕπνο μου μὴδὲ κανεὶς θὰ βλέπῃ τοῦ Αἰγυπτίου Φαραὼ τῆς νηστικαῖς γελάδες.

Καὶ τώρα δὰ ποῦ ἔπρεπε ὁ Μυταρᾶς Μογγόλος καὶ τὸ Κουβέρνο τενεκε κρεμᾶ 'στὰ πεινὰ του, καὶ ὁ Στρατὸς ὀλόκληρος κί ὁ ξακουσμένος Στόλος θὰ 'δοῦν τὸ φῶς τοῦ ἱλαρὸν εὐκλείας ἀθανάτου, κί ὁ Πρίγκηψ ὁ Γεώργιος τρεχάτος θὰ πηγαίῃ ὡς πέρα εἰς τὴν Κούλουρη καὶ στὴν Φανερωμένη.

Ἀλλ' ὅμως τὸ μακάριον καὶ νεαρὸν Βασίλειον μίᾳ χρηστῇ διοικήσει ἐμπρὸς θὰ τὸδῇγῃ, καὶ τότε κατὰ Γαβαὼν θὰ ἴδετε τὸν ἥλιον καὶ κατὰ φάλαγγας Ἑλὼν θὰ σταματήσῃ ἡ γῆ. Θὰ σβύσουν δὲ τὰ ὄργια κί αἱ τόσαι ἀνομίαι, καὶ ὅλοι σας θὰ γίνετε Δημόσιοι Ταμίαι.

Εἰς ὅλα τοὺς Συμβούλους μου θὰ εὑρετε προθύμως, μὴδὲ θὰ σὰς καθίσωμεν ἀπάνω 'στὸ στομάχι, ἀλλὰ κί αὐτεδιοίκησιν θὰ δώσωμεν 'στοὺς Δήμους, καὶ τότε θὰν' ἐλεύθεροι νὰ κλέβωνται μονάχοι. Θὰ γίνῃ δὲ καὶ δι' αὐτὸ κατάλληλος μελέτη χωρὶς πολλὰ τρεχάματα, χωρὶς πολὺ σεκλέτι.

Ἄν δὲ συντρέξῃ, Βουλευταὶ, καὶ ἡ Δικαιοσύνη καὶ ὁ Γεροκωστόπουλος μὲ τὰ πολλὰ του φῶτα, θὰ πάρῃ τὸν κατήφορο εὐθὺς ἡ Ρωμηοσύνη καὶ θὰ περνοῦμε μίᾳ χαρὰ χρυσῇ ζωῇ καὶ κότα, θὰ φθάσωμεν δὲ τάχιστα στὴν δόξαν τὴν αἰδιον μὲ τὸν καφὲ τὸν καϊμακλή καὶ μὲ τὸ γουργουλίδιον.

Καὶ τότε τὸ ποθοῦμενον τὸ ἔθνος θὰ ποθῇ κί ὁ κόσμος κάθε βῆμα μας θὰ παρακολουθῇ, καὶ θὰ 'τυπνῇσῃ ὁ λαὸς τῶν εὐκλεῶν Χαυτείων, καὶ τότε θὰ θαυμάσωμεν τὰς ἀρετὰς του ὄντως, ποῦ μὲς 'στὸ Ἀστυνομικὸν τὰς βλέπομεν Δελτίον καὶ μέσα εἰς τὸ Μέλαθρον ἐκείνου τῆς Ἀρχόντως.

Μὲ ὅλ' αὐτὰ ποῦ θὰ συμβοῦν εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν μας ἐλπίζω πῶς θὰ δέσωμεν καλὰ τὸν γάιδαρόν μας· ἂν ὅμως μ' ἐρωτήσετε μὲ γουρλωμένα μάτια τί γὰρ τὴν Κρήτην λέγεται καὶ τί γὰρ τὰ Βεράτγια, γι' αὐτὰ δὲν λέγουν τίποτα οἱ πρὶν ἀντάρται Βροτοὶ, καὶ οὐτ' ἐγὼ δὲν βγάζω γρῦ, γιατί βρωμᾶ μπαροῦτι.

Ἄλλ' ἄς φροντίσῃ ὁ καθεὶς, καὶ θέλων καὶ μὴ θέλων, νὰ κορδοθῇ φαρδὺ πλατὺ τὸ τῆς πατρίδος μέλλον. Ὑπὲρ ἐκείνης ἄς μοχθῇ κί αὐτὸς ὁ τελευταῖος, ἐπτάκις δὲ ἄς σκουίζωμεν εἰς τὸ Κορδόνι ζήτω, κί ὅπως κί ὁ Κόκκος ἐψάλλεν, ὁ τῆς Ἑλλάς Турταῖος, μεγάλῃν θὰ τὴν κάμωμεν ἀπὸ μικρῇ ποῦ ἦτο.

Αὐτὰ μοῦ ἐγραφε νὰ 'πῶ εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα ὁ Περπινιάς Πρωθυπουργὸς μὲ τὸ ἐμπέπον σχῆμα. Ὑπὸ τὴν σακορράφον του κί ἐλπίζετε κί ἐλπίζω τὰ κίτρινα σας κοῦτσουνα νὰ πάρουν χρῶμα ρόδου, καὶ τώρα μὲ τὸν Τσαρλαμπᾶ τὴν ἐναρεῖν σαλπίζω τῆς δωδεκάτης, κύριοι, Βουλευτικῆς Συνόδου.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν οὗς κάνω — πῶς 'στὸ στήθι μου ἀνέβῃ,
στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κί ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἑνοδοχείον Ξεῖδι, — δὴδ' 'στὸ λᾶδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μόνον, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χίρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆ» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προστατεῖο κατωτὸς παλῆς.